

“Mně bylo 5 let, bydleli jsme Na Petřínách, a ta vzpomínka je důležitá pro další můj život, protože jsme šli na procházku s rodiči na Bílou horu, kousek od Petřín, a tam byli archeologové a vykopávali hrob bělohorských bojovníků, hromadný hrob. A to mě tak zaujalo že opravdu od těch pěti let, když se nás ve škole ptali, čím chcete být já už tenkrát jsem říkal že chci být vykopávkář”

Josef Havel se narodil 29. června. 1950 v Brně. Archeologie mu přirostla k srdci na celý život, ale důležitou roli hrálo i rugby.

“Protože můj otec byl zároveň předseda sekce Rugby tak jsem vyrůstal v prostředí, které mělo hrozně blízko rugbyovému světu. A někdy v 16 letech jsem vyslyšel volání krve a skončil jsem s tenisem, fotbalem a začal jsem hrát Rugby.” “A mým vrcholem bylo že jsem hrál za reprezentaci do 21 let”

Je léto 1968 a Josef je přijat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Začíná studovat obor prehistorie a historie, a chodí na brigádu. Přichází srpen 1968.

“První pocit, který jsem měl že je válka, strašně jsem se bál hrozně jsem se lekl a věděl jsem, že nic nebude tak, jako bylo předtím. Ještě teď mě mrazí v zádech”

„Hluboké zklamání, hluboká zrada a nepochopení vůbec toho, co se stalo.“

Další událost, která ho výrazně zasáhla, přišla v lednu 1969.

“Někdo přišel a říkal že člověk z fakulty se na Václaváku upálil”

Smrt Jana Palacha jím otřásla. Rozhodl se proto, že pomůže s organizací pohřebního průvodu.

“Asi 150 nás vybrali, dali nám pásky na ruce, a my jsme, jak ten průvod šel, tak my jsme se drželi za ruce a šli jsme podél těch davů, to byly opravdu desítky řad lidí. : Takže to byl pro mě opravdu velkej zážitek že jsem byl toho dne u toho”

V roce 1974 se archeologie stala jeho profesí a začal pracovat v Muzeu hlavního města Prahy.

Do dramatických událostí byl opět vtažen během Palachova týdne, v lednu 89.

：“Když byl Palachův týden tak jsme se ještě s kolegy domlouvaly že tam vždycky někdo z nás půjde, ne že bychom byli v první řadě ale abychom věděli o co jde. Jsme seděli ve Sputniku, to bylo takové bistro v pasáži dole na Václaváku a vždycky jeden z nás vyběhl ven a hlásil nám co se děje.

„Já nemám a nikdy jsem neměl rád násilí jakéhokoliv rázu a tohle bylo pro mě v uvozovkách přes čáru.“

O událostech 17. listopadu se pan Havel dozvěděl doma, od známých, kteří měli jít ten večer do divadla.

„A oni nám volali odněkud z budky večer, že se něco děje, že divadelní představení zrušili, že se nehraje a že se něco děje ve městě. Tak hned jsme naladili Svobodnou Evropu a tam už jsme věděli co na té Národní se děje a už jsme byli řekněme v obraze.“

Sametová revoluce přinesla do jeho života nové možnosti. Změna nastala i v pracovním životě. Od archeologie přešel pan Havel do Českého rozhlasu, kde působí dodnes. Dění v archeologii ale sleduje pořád.

„Zajímám a jakmile je příležitost, tak si něco přečtu, nebo když vidím, že je nový objev.“

A co by pan Havel vzkázal naší generaci?

Furt být svěží, v akci, dopředu a fresh no.“